

disse Grunde, som jo heller ikke blev nærmere præciserede, men jeg kan kun udtale min Beklagelse over, at det ikke er lykkedes det ærede Udvalg noget tidligere at fremkomme med en Betænkning over et Lovforslag, som jeg allerede under den 18de Oktober f. M. havde den Ære at forelægge for det høje Thing. Jeg lægger saa megen Vægt paa dette Lovforslags Fremme, at det skulde gjøre mig meget ondt, om dets sildige Fremkomst til anden Behandling her i Thinget skulde berede det nogen Vanstuelighed. — Naar jeg nu har begjæret Ordet, er det nærmest for at besvare de Udtalelser, som ere fremkomne, saavel fra Udvalgets ærede Ordfører som fra Ordførerne for de forskjellige Mindretal i Udvalget; men jeg kan dog ikke undgaa at berøre enkelte Punkter i Betænkningen, som de Herrer, der have havt Ordet i Dag, ikke have gjort til Gjenstand for nogen særlig Omtale. Jeg finder saaledes udtalt paa den første Side af Betænkningen: „Spørgsmaalet om en Reform af den militære Straffelovgivning har staaet paa Dagsordenen lige siden den første slesvigiske Krig, da man var kommen til levende Erkendelse af, hvilken Grad den gjældende Lovgivning, der hviler paa Krigsartiklerne af 1683 i indviklet Forbindelse med en Række senere Parolbefalinger med Mere, er i Strid med Principerne for den nyere Lovgivning.“ Jeg formoder nu, at man med Principerne for „den nyere Lovgivning“ har tænkt sig Lovgivningen efter 1848; men man har vistnok fuldkommen Uret, naar man tror, at Forandringen i vor militære Lovgivning først er foregaaet efter den første slesvigiske Krig. Den begyndte allerede under Frederik den Sjette ved Parolbefaling af 17de Oktober 1836, og den fortsattes under Christian den Ottende ved Parolbefaling af 18de November 1844 og 3die August 1846. Allerede 1842 var der blevet nedsat en Lovkommission, og Resultatet af dennes Arbejde foreligger i det første Straffelovudkast af 1850. Man har vistnok ogsaa Uret i senere hen paa samme Side at opføre Staastraffen blandt de forældede Strafarter, som Ministeren i sin Tid mente ikke at burde opgives; thi Staastraffen var den Gang en aldeles ny Straf; den havde ikke tidligere været forsøgt. Det ærede Flertal gaar dernæst over til at udtale, hvad der ogsaa blev udtalt af den ærede Ordfører, at man i Udvalget har havt stor Betænknelighed ved at gaa ind paa den i Lovforslaget forlangte Eftertjeneste, men at man har troet det rigtig at høre sig for Ministeren, som med Bestemthed fastholder Bestemmelsen derom, for at han kan opgive de andre kortvarige og mere intensive Straffe. Man gaar dernæst over til at omtale, hvilke Mangler der kan være forbunden med denne Eftertjeneste, og hvorledes man senere ønsker forandret, hvad Ministeren har søgt at bibeholde af kortvarige Straffe under ekstraordinære Forhold. Med Hensyn til Eftertjenesten tror jeg, det vil være rigtig, at jeg udsætter mine Udtalelser derom,

indtil jeg nærmere omtaler, hvad der blev fremført af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgtreds (Thomsen). Jeg skal her endnu kun tillade mig at omtale min Stilling i Mindelighed til Lovforslaget og Grunden til, at jeg har troet at burde stille mig, som jeg har overfor Lovforslagets Affattelse. Naar det ærede Mindretal, som holder stærkt paa Nødvendigheden af kortvarige Straffe, har udtalt, at det „ved Overveielser af den Maade, paa hvilken en saa vigtig og indgribende Reform er foreslaaet gennemført, ikke har kunnet nøies med blot at fæste Diet paa Usikkerheden af at faae enkelte af de gjældende Straffebestemmelser affastfæde; det har med Nødvendighed tillige maattet søge at faae en klar og bestemt Erkendelse bragt tilstede, om det, der foreslaas sat istedetfor, hvad der affastfæses, ogsaa virkelig er praktisk og syldestgjørende saavel til at have Disciplinen indenfor Krigsmagten som til at gennemføre denne Disciplinens Hævdelse paa en for Individerne human og retfærdig Maade“, saa er det jo en Selvsølge, at Krigsbestyrelsen lige saa fuldt som det ærede Mindretal har havt Diet fæstet herpaa. Der har naturligvis søgt at faae og har ogsaa faaet en klar og bestemt Overbevisning om, at det, der foreslaas sat i Stedet, ogsaa virkelig er praktisk og syldestgjørende saavel med Hensyn til at hævede Disciplinen i Krigsmagten som med Hensyn til, at denne Hævdelse kan ske paa en for Individerne tilfredsstillende og retfærdig Maade. Lovforslaget er jo meget nær affattet i fuld Overensstemmelse med tidligere her for Rigsdagen forelagte Lovforslag, og en hel Del af de Forandringer, som ere foretagne, ere netop saadanne, hvorved man har søgt at indpaa komme fremfattede Ønsker, foretagne Afstemninger i Rigsdagens tvende Afdelinger. Det, som skulde berettigede til at karakterisere Lovforslaget som gaarende langt videre end tidligere Lovforslag, er den stete Udtagning af Tæmpesraf ombord og Afkastelse af Staa- og Bøiestrafpen som Straffemidler under ordinære Forhold. At der hos Krigsbestyrelsen har været Betænknelighed tilstede ved at gaa saa vidt, som man er gaaet i det her foreliggende Lovforslag, behøver jeg ikke at udtale her, thi det er udtalt i Motiverne, og jeg har vedkjendt mig det ved Lovforslagets første Behandling. Jeg har havt disse Betænkneligheder, uagtet de Straffe, som nu ikke findes i Lovforslaget, heller ikke mere findes i nogen anden Magts nyere Straffelov; men en moden Overveielse og Raadsfærelse med flere af Hærens overordnede Myndigheder og høiere Befalingsmænd har fjernet disse Betænkneligheder, naar der i Straffeloven blev indsat den noksom omtalte § 33 om Eftertjeneste. Naar det ærede Mindretal i Betænkningen beklager sig temmelig stærkt over, at der ikke foreligger noget som helst om, at Udtalelser fra Hærens og Flaadens overordnede Myndigheder og høiere